

Vítěze Velké pardubické radši odmítla

Markéta Davidová o biatlonu přes WhatsApp, škole online a návštěvě u koní Josefa Váni.

Tomáš Macek
sportovní reportér
MF DNES

Právě absolvovala zkoušku na České zemědělské univerzitě. „Z porodnictví zvířat. Za dvě. Dobrý,“ hlásila Markéta Davidová.

Nejlepší česká biatlonistka prožívá zvláštní jaro.

Studium na vysoké škole bylo dlouho možné pouze online.

A stejně zatím probíhají i konzultace s reprezentačním koučem Egilem Gjellandem. Ten kvůli povinným karanténním opatřením při překročení hranic zůstává dočasně v Norsku.

Jak to bez něj jde?

Teď na jaře ještě není Egilova absence pro nás tak zásadní. Spoustu toho zvládneme odtrénovat samy a máme tu také Jiříka Holubce (*asistent kouče*). Egil nám posílá plány a přes WhatsApp s ním na dálku konzultujeme střelbu.

Zatímco on se doma věnuje svým čtyřiceti kravám?

Jo, říkal mi, že má teď na farmě spoustu práce. Nenudí se.

Kdy by za vámi mohl přiletět? A kdy je reálné, že vyrazíte na soustředění do zahraničí?

To ani nemá cenu předpovídat nebo plánovat, když se informace o omezeních mění ze dne na den. Až to půjde, tak to půjde. Teď žijeme ze dne na den. Zatím není potřeba, abychom jezdili na kempy do výšek, takže je to v pohodě. V srpnu bychom podle provizorního plánu měli vyrazit do Norska na biatlonový Blinkfestival a pak i na mis-

trovství světa v letním biatlonu do Ruhpodlingu. Je kolem toho spousta otazníků, ale nepídím se po tom, jak to nakonec bude.

V předchozích letech jste na jaře vždy doháněla školu. Jenže letos vám ji v březnu zavřeli.

To mě dost mrzelo, že jsem tam nemohla chodit, když jsem chyběla celou zimu. Měli jsme jen nějaké online přednášky. Teď mě čeká pár ústních zkoušek a zbytek proběhne zase přes internet.

Obtížněji jste se motivovala do studia, když jste dlouho neznala žádné termíny?

Zrovna dnes jsem paní doktorce u zkoušky říkala, že bylo pro mě těžší k něčemu se dokopat. Což o to, na psaní semestrálék jsem aspoň měla víc času. Horší bylo přesvědčit se, abych se něco dalšího i sama naučila, když jsem látku neslyšela naživo na přednáškách a seminářích, ale jen jsem si ji měla přečíst z prezentací.

Radši tedy látku vnímáte ušima než očima?

Přes zimu, když závodím, pořád jen čtu prezentace. Naživo je to rozhodně lepší.

Co jste dělala, když jste nemusela jezdit do školy?

Uklízela. A chodila ke koním.

Na Instagramu jsem viděl, že jste s vaší milovanou kobyolkou Shelly slavila její 25. narozeniny.

Dostala a spořádala dort. Z mrkve, vloček a jablíček.

Také jste vyrazila za Josefem Vánou. V zimě vám slíbil, že se můžete svézt na Theophilovi, vítězi Velké pardubické.

Ale nakonec jsem na něm nejela, trochu jsem se bála. Pan Váňa se chtěl nejdřív kouknout, jak se vůbec na koni udržím. Pak říkal, že dobrý. Dokonce mi Theophila opravdu nabízel, ale taky mě strašil, že je občas docela divoch.

Pravda, je poněkud lekávy. Míval problémy odstartovat.

Proto jsem ho radši přenechala zkušenějším a svezla se na klidnějším koníčkovi. Theophila jsem jen pohladila a dala mu mrkev.

Po projížďce vás pan Váňa za jezdecké dovednosti pochválil.

Což mě těší, i když nic závratného to z mé strany asi nebylo.

Stále platí, že vás v budoucnu lákají parkurové závody?

Ano. Chtěla bych si pořídit vlastního parkurového koně a nějaké menší závody objet. Jen tak, pro radost, abych si to vyzkoušela. Žádné výsledkové ambice nemám. Není to tak, že bych se od závodění v biatlonu chtěla naplno vrhnout do závodění na koních.

V květnu jste se stala i patronkou České hiporehabilitační společnosti. Jak se to přihodilo?

Náhodou. Věnovala jsem se dříve hiporehabilitaci na škole. Teď se mi ozvala paní, která této společnosti šéfuje a kterou jsem znala už z praxe v prváku. Tak jsem kývla, že občas uspořádáme společné akce.

9 krát
byla na stupních vítězů SP, sedmkrát sama, dvakrát se štafetou.

Reprezentační jednička V ženském družstvu pro další sezonu je Markéta Davidová s Evou Kristejn-Puskarčíkovou, Lucíí Charvátovou a Jessicou Jislovou. Část přípravy absolvují i nejlepší juniorky. Foto: Jan Zátorský, MAFRA

Mohla by se hiporehabilitace jednou stát vaší profesí?

Spíš bych se chtěla ubírat trochu jiným směrem. I proto jsem si teď pro magisterské studium vybrala odlišné obory: výživu zvířat a reprodukční biotechnologie, tedy záležitosti jako šlechtění.

Uplynuly dva a půl měsíce od ne-normálního konce zimy, kdy jste závodili v Novém Městě bez diváků, načež vám ve Finsku sezonu předčasně ukončili. Jak na ty chvíle vzpomínáte?

Připadá mi to bláznivé. Ale nás coby zimních sportovců se koronavirová krize zase tolik nedotkla. Pro letní sporty, kterým o rok odsunuli olympiádu, je současné období mnohem bláznivější. Nám jen zkrátily pohár o jedno kolo, to přece není žádný velký průšvih.

Jak jste po úprku z Finska vnímala návrat do tehdy rychle se uzavírajícího Česka?

Bylo to hodně divné. Večer mi často bývalo ze všeho až úzko. Snažila jsem se pak už ani nedívat na všech-

ny ty zprávy, protože kdo to dělal, snadno z nich mohl chytit deprese. Ovšem to období mělo i něco do sebe. Najednou jsme měli i mnohem víc času na přemýšlení.

V minulé sezoně jste v poháru dojela třikrát třetí, máte i bronz ze štafety na mistrovství světa. Kam se chcete odrazit dál?

Zrovna nad tím jsem zatím nepřemýšlela, na to je ještě moc brzy. Prostě trénujeme a neřešíme, že v listopadu nám zase začne další sezona.